

Nr 260.

Av herr **Rosén**, i anledning av *Kungl. Maj:ts förslag till kommunalskattelag*.

I de förslag till nya kommunalskattebestämmelser, som vid årets riksdag blivit väckta, hava, såvitt hittills är känt, i fråga om s. k. dyrorts- och familjeavdrag — 42 § — samtliga anslutit sig till proposition nr 191, enligt vilken »från det taxerade beloppet avräknas hälften av de belopp, som enligt bestämmelserna i 18 § 1 mom. a) och b) i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt skola avdragas från den skattskyldiges till inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade belopp.»

Genom den föreslagna bestämmelsen har emellertid, enligt under-tecknads uppfattning, icke tillräckligt behjärtats de smärre inkomsttagarnas behov av skattelindring. Särskilt gäller detta familjeförsörjare med minderåriga barn. För dessa synas starka skäl tala att gå något längre i skattebefrielse än enligt ovannämnda bestämmelse.

Anledningen, varför man här föreslagit avdrag, som belöper sig till endast hälften av motsvarande avdrag enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, angives vara, att man med hänsyn till ovissheten om verkningarna av en längre gående skattelindring icke vågat ifrågasätta ytterligare medgivande därom. Inför den visshet, varmed man enkannerligen i propositionen angiver, att de olika reformförslagen komma att skapa nya antal skattekrönor, verkar emellertid denna motivering icke alltför övertygande. Tvärtom synas de till regeringspropositionen fogade beräkningarna giva god grund för antagandet, att man nu vid den kommunala skatteomläggningen, vare sig denna vidtages endast provisoriskt eller mera definitivt, bör kunna i större om-

fattning än enligt proposition 191 realisera programmet om skattebördornas överflyttning på mera bärkraftiga axlar, utan att tillbörlig varsamhet därigenom åsidosättes.

Ett enda exempel skall visa, huru regeringsförslaget i denna del kommer att verka. En person, som bor å dyrort 5 och har 3,000 kronors inkomst samt hustru och 9 barn att försörja, får enligt propositionen — om uttaxeringen är 10 kronor — betala en kommunalskatt av 37:50. Detta innebär en minskning av skattebeloppet av kronor 262:50. En på samma ort bosatt person med 30,000 kronors inkomst och lika stor familj som den förre får en skattelindring av 337:50. Den större inkomsttagaren får alltså ett avdrag som med 75 kronor överstiger vad den person erhåller, som har blott tiondelen så stor inkomst. Detta kan jag icke finna rättvist. Jag anser att den mindre inkomsttagaren har ett betydligt större behov av skattelindring än den större inkomsttagaren. Den senare borde till och med kunna reda sig utan dyrorts- och familjeavdrag vid kommunalbeskattningen.

En omläggning av bestämmelserna rörande dessa avdrag synes därför vara nödvändig. Efter övervägande av de olika möjligheter, som härvid kunna ifrågakomma, vill undertecknad föreslå, att ovan stadgade bestämmelse utbytes mot stadgande därom, att

för inkomst understigande 2,000 kronor, avdrag får göras i samma omfattning som enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, för inkomst mellan 2,000 och 4,000 kronor, avdraget uppgår till $\frac{3}{4}$, för inkomst mellan 4,000 och 8,000 kronor till hälften, och för inkomst mellan 8,000 och 12,000 kronor till $\frac{1}{4}$ av avdraget enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Den närmare utformning, som härför blir erforderlig i det förslag till skatteförordningar, utskottet får antagas komma att förorda, torde utskottet välvilligt ombesörja.

I 39 § i regeringsförslaget till kommunalskattelag föreslås, att hustrus inkomst, som icke varit från mannens förvaltning rättsligen undantagen, skall inbegripas i mannens taxering. Bibehållandet av en sådan bestämmelse innebär fortsatt straffbeskattning av äktenskapet, en bestämmelse som icke kan vara ägnad att främja första kammarens nyligen uttalade krav på statsåtgärder för äktenskapsbildningens främjande. Jag anser därför, att skattegemenskapen nu bör upphöra, och hemställer, att utskottet vid utarbetandet av sitt förslag måtte vidtaga sådana ändringar som härav påkallas.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte vidtaga sådana ändringar i kommunalbeskattningen rörande dyrorts- och familjeavdrag samt taxeringen av äkta makars inkomst, som här ovan föreslagits.

Stockholm 7 april 1920.

Gustav Rosén.

I motionens syfte instämma.

Axel Vindahl.

Axel Modig.

August Ljunggren.

